

κρινής συμβολή εις τὸν μέλλοντα νὰ γράψῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ μελοδράματος ἐν Ἑλλάδι.

Πολλοὶ τῶν Ἑπτανησίων μουσουργῶν ἐμελοποίησαν μελοδράματα, ὧν τὰ *Λιμπρέττα*, ἐγράφησαν ὑπὸ Ἱταλῶν ποιητῶν. Διατὶ τοῦτο, ἀφοῦ οἱ Ἑπτανήσιοι ἠδύναντο νὰ γράψωσιν Ἱταλιστί;

Δι' ἐλπίδος ἔχομεν, ὅτι οἱ Ἕλληνες μουσουργοί, οἱ μέλλοντες νὰ ποιήσωσι μελοδράμα, θ' ἀποτανθῶσι πρὸς Ἑλληνικὰ ποιητὰς, ἵνα καὶ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς γραμματολογίας προαχθῇ καὶ παρ' ἡμῖν, ἄλλως τε τὸ ἀπαιτεῖ τοῦτο καὶ ἡ ἔθνικὴ ἡμῶν φιλοτιμία.

(Ἐν Ζακύνθῳ, — Αὐγούστος 1898)

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

Ἀξιότιμε κύριε Διευθυντὰ τῆς «Ποικίλης Στοᾶς»,

Καθὼς θὰ ἴδῃς δὲν εἶχα ἄδικον νὰ σοῦ ἐπαινῶ τὸ «canto del' odio». Εἶναι ἓνα ἀριστουργηματάκι, ἓνα διαμάντι τῆς νεωτέρας ποιήσεως. Ἴσως θὰ μοῦ πῆς πῶς εἶναι λιγάκι ἐλεύθερο καὶ πῶς κάνει ταῖς σεμνότυφαις νὰ κοκκινίζουν κάποτε. Ἄλλ' ὁ Στεκκέττης εἶναι ὁπαδὸς τῆς πραγματικῆς σχολῆς, ἐκείνης δηλαδὴ ποῦ λέει «τὴ σκάφη σκάφη καὶ τὰ σῦκα σῦκα». Καὶ ἔπειτα γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ λόγο παρέλειψα ἓνα τετράστιχο. Τὸ «Ἄσμα τοῦ Μίσους» ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Στεκκέττη ἓνας δυστυχῆς ἔρωτας, μία ἀγάπη γιὰ γυναῖκα ἀνάξια τοῦ ἔρωτός του. Καὶ ἡ λύπη του ὅταν τὴν εἶδε νὰ γένῃ πλέον γυναῖκα τοῦ δρόμου ἐξέσπασε μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς στίχους ποῦ λὲς κ' ἐχαράχτηκαν μὲ διαμάντι ἀπάνου σὲ βουνό, λὲς κ' ἐγράφησαν μὲ δαυλὸ φλογισμένο στὸ ἄπειρο. Εἶναι ἡ κατάδική τῆς ἀτιμίας, εἶναι ἡ κατάρα ἔραστοῦ.

Ὅσον γιὰ τὴ μετάφρασί μου δὲν σοῦ λέω τίποτα. Ἐκεῖνος ποῦ γνωρίζει τὴ θεία γλῶσσα τοῦ Ντάντε, μπορεῖ νὰ καταλάβῃ, ἅμα διαβάσῃ τὸ πρωτότυπο, πόση δυσκολία ἀπάντησα σ' αὐτὴ τὴ μετάφρασι. Ἄν ἐπέτυχα, ἀπόκειται νὰ κρίνουν οἱ πολυπληθεῖς ἀναγνώσται τοῦ ἐξόχου ἔργου Σου, οὐ ἀληθῶς ἢ ὑπέροχος ἀξία τιμᾶ τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα.

Ἐν τούτοις σὲ χαιρετῶ

ΚΩΣΤΑΣ Ν. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ ΣΤΕΚΚΕΤΤΗ

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥΣ

ΟΤΑΝ θὰ κοιμηθῆς λησμονημένη
κάτου στὴ γῆ μονάχη
κ' ἓνα σταυρὸν ὀρθὸ καὶ μαυρισμένο
τὸ μνήμα σου θε νάχη,

Ὅταν τὰ σάπια μάγουλά σου
θὰ πέφτουνε κομμάτια
καὶ βρομερὰ σκουλικία θενὰ βρουάζουν
μὲς τ' ἀδειανὰ σου μάτια,

Γιὰ σένα οὐπνος, ὅπου φέρνει εἰρήνη,
 φριχτὰ θὰ σὲ σπαράξῃ
 και παγωμένος ἐλεγχος μὲ πείσμα
 τὸ νοῦ θὰ σοῦ τρομάξῃ.

«Δὲν εἶσαι σὺ ποῦ ἐγύμνωνες τὰ
 σὲ κάθε ξένο μάτι
 κι' ἀνέβαζες, ἀναισχυντὴ Λυκίσκη,
 τοὺς ξένους στὸ κρεββάτι ;

Ἐλεγχος φοβερός κι' ἀγριεμένος
 στὸ μνήμα θὰ χουμίσῃ,
 στὸ πείσμα τοῦ Θεοῦ τὰ κόκκαλά σου
 ἀγρία νὰ ῥοκανίσῃ.

«Δὲν εἶσαι ἐσύ ποῦ ξάπλωνες στοὺς
 τὰ στήθια τ' ἀναμμένα ξένους
 ποῦ ἐχάριζες γιὰ χοῦμα τὰ φιλιὰ σου
 κι' ἐγέλαγες μ' ἔμένα ;

Θενᾶμαι ἐγὼ ποῦ θάρθω, ἐσὲ ζητῶντας
 τὴ νύχτα στὸ σκοτάδι,
 φωνάζοντας ὅαν λύκος θενᾶ τρέξω,
 ὅαν Λάμια ἀπὸ τὸν Ἄδην.

«Κι' ὅμως πολὺ σ' ἀγάπησα, τὸ ξέρεις
 πόσο γιὰ σὲ πονοῦσα,
 ὅαν σ' ἐβλεπα μπροστά μου νὰ πεθάνω
 στὰ πόδια σου ποθοῦσα.

Μ' ἐτοῦτα ἐδῶ τὰ νύχια θενᾶ σκάψω
 τὴ γῆ τὴ βρωμισμένη,
 τὴν ἄτιμὴ σου κάσα θὰ ξεθάψω
 ποῦ σ' ἔχει φυλαγμένη.

«Γιατί ἔνα βλέμμα ν' ἀρνῆθῃς σ' ἔμένα
 ποῦ πάντα σ' ἀγαποῦσα,
 θάχανες τὴν τιμὴ σου ἂν μοῦ δωροῦ-
 τὸ βλέμμα ποῦ ποθοῦσα, σε

Μὲ ποιά χαρὰ τὰ μίσθ θὰ χορτάσω
 στὴ μαυροκόκκινη καρδιά σου*
 Μὲ ποιά χαρὰ τὰ νύχια θενᾶ χῶσω
 στὴν ἄδεμνη κοιλιὰ σου ! ...

Γιατί γιὰ μὲ σκληρὴ τὴν ὥρα ἐφάνης
 ποῦ σῶλαγα λυπησοῦ
 και μὲς τὸ δρόμο ἐπρόσμεναν τοὺς
 Ἄγγλους
 οἱ τόσοι μαστροποὶ σου ;

Στὰ στήθη σου τὰ σάπια θενᾶ γέρονω
 αἰώνια μὲ λαχτάρα, —
 φάντασμα τρομερὸ τῆς ἁμαρτίας,
 τῆς κόλασης τρομάρα. —

«Ἐγέλασες... Μὰ τὸ κορμὶ ἀφ' τὸν τάφο
 τὸν ἄτιμο σηκώνω
 και τὴ γυμνὴ σου σάρκα π' ἀγαποῦσα
 μὲ λύσσα τὴν καρφῶνω.

Και θὰ φωνάξω ἀνίδυχος στ' αὐτί σου
 τ' ὀμορφοκαμωμένο
 λόγια ποῦ τὸ μυαλό σου θενᾶ κάψουν
 ὅαν σίδερο ἀναμένο.

«Κι' εἶνα καρφιὰ οἱ στίχοι ποῦ σοῦ
 γιὰ αἰώνια τιμωρία, γράφω
 ποῦ θὰ σὲ κάμουν νὰ αισθανθῆς τὸν
 βαθεῖα μὲς τὴν καρδιά... πόνου

Και ὅταν θενᾶ μοῦ λές: — «Γιατί μοῦ
 χύνεις
 φαρμάκι ἀφ' τὴν καρδιά σου ;»
 θὰ σ' ἀπαντῶ σιγά: — «Μὰ δὲν θυμᾶσαι
 τὰ ὀλόξανθα μαλλιά σου ;

«Ἀργά, ἀργά θὰ σὲ ξαναπεθάνω
 καταραμένο αἷμα,
 και τὴ ντροπὴ σου, τὴν ἐκδίκησί
 θὰ γράψω μὲς τὸ βλέμμα.» μου,

«Μὰ δὲν θυμᾶσαι τὴν ξανθὴ σου κόμη,
 στὸν ὄμο σου χυμένη,
 τὰ ὀλόμαυρά σου μάτια τὰ γεμάτα
 φλόγα κιτρινιασμένη ; **

ΚΩΣΤΑΣ Ν. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

* Ἐδῶ ὁ μεταφραστὴς ἐπροτίμησε νὰ θυσιάσῃ τὸ μέτρον, ὅπως ἀποδώσῃ πιστοτέραν και πλέον ἐκφραστικὴν τὴν ἔννοιαν τοῦ πρωτοτύπου ὡς και τὸ κάλος αὐτοῦ.

** Ὁ μεταφραστὴς ἔχει λόγους νὰ παραλείψῃ τὸ μετὰ τοῦτο τετράστιχον.

